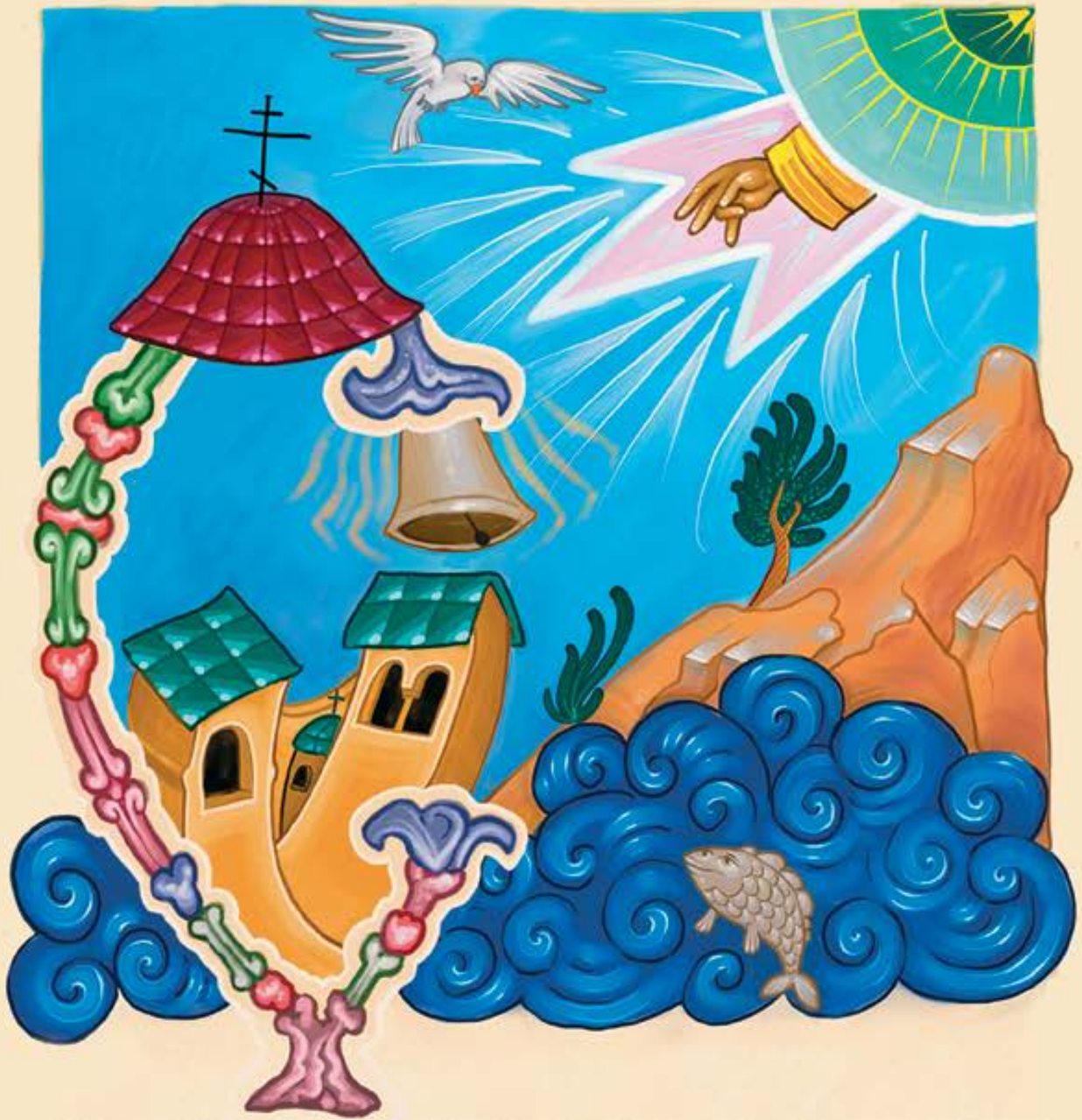
De ce-a fost Iona înghiţit de chit?

Text
Monahia Anastasia

Ilustraţie
Serioja Popov

PREISAHIA

Odată cu revărsatul zorilor, în mănăstire, după ce se săvârșeau rugăciunile de dimineață, maicile începeau să se ducă fiecare la ascultarea ei. Apoi, în vremea prânzului, iarăși se adunau pentru a lua masa în trapeză. Monahia Macrina avea ascultarea să aducă două cofe de apă din lac și să ajute la bucătărie.

Pe drum mergea psalmodiind și dădea binețe tuturor vietăților din pădure, vestindu-le plină de bucurie: – *Hristos a înviat!*
– *Cu-adevăăăărat a înviaaaaat!* îi răspundeau ciripind păsărelele care o cunoșteau bine pe maică și-ntotdeauna se bucurau s-o revadă. Chiar învățaseră să-i țină isonul de câte ori o auzeau cântând, în vreme ce iepurașii țopăiau în jurul ei în ritmul muzicii.

Când ajungea la apă, maica Macrina le vestea cu glas puternic și peștișorilor din lac: – *Hristos a înviat!* Iar ei, pleznind apa cu codițele, îi răspundeau: – *Cu-adevărat a înviat!*

După care blânda monahie turna apa în cofe și se așeza pe-o piatră, pentru a vorbi puțin cu Dumnezeu, iar peștișorii îi ascultau sfioși susurul rugăciunii: – *Ajută, Doamne, și păsăruicile din munte, și peștișorii din ape, și nu le uita nici pe măicuțele noastre...*

Într-o dimineață senină de vară, pe când maica turna apa în cofe, printre peștii cu care era prietenă de multă vreme văzu că a apărut unul necunoscut, care arăta cu totul osebit. De fapt, era o peștoaică mare și frumoasă, iar după ridurile din jurul ochilor, părea a fi încărcată de ani. Solzii-i băteau în albastru, aripioarele trandafirii și le împodobise cu o mulțime de scoici mici, în formă de evantai, pe piept purta o broșă din perle sidefii în formă de stea de mare, iar în jurul gâtului își potrivise cu grijă un șirag de corali rubinii. Aducea cu ea un miros de apă sărată și se unduia printre ceilalți pești cu multă grație.

- Cine-i dumneaei? o întrebă maica pe-o plătică.

- Este Contesa de Perlăbleu. A ajuns aseară tocmai din Oceanul Pacific, plângându-se că apa rece nu-i mai prieste oaselor ei bătrâne, așa că am primit-o la noi. Cu toate că era obosită după drumul cel lung, nu i-a venit greu să stea la povești până-n zori și să ne împărtășească pățaniile prin care a trecut de-a lungul și de-a latul acestei lumi albastre pe care ne-a lăsat-o Dumnezeu. Vrei s-o cunoști?

- Cu mare bucurie! spuse maica Macrina.

- O voi chema îndată! zise și plătica.

Și, înotând până la contesă, îi povesti repejor despre mănăstire și despre monahiile de-acolo și-i mai spuse că maica Macrina ar vrea să o cunoască. Contesa de Perlăbleu zâmbi și pe dată veni până la mal înotând cu eleganță, de parc-ar fi dansat pe cea mai frumoasă muzică de bal... Își așeză trandafiria aripioară dreaptă în mâna întinsă a maicii și, plecându-și ușor capul, se prezentă:

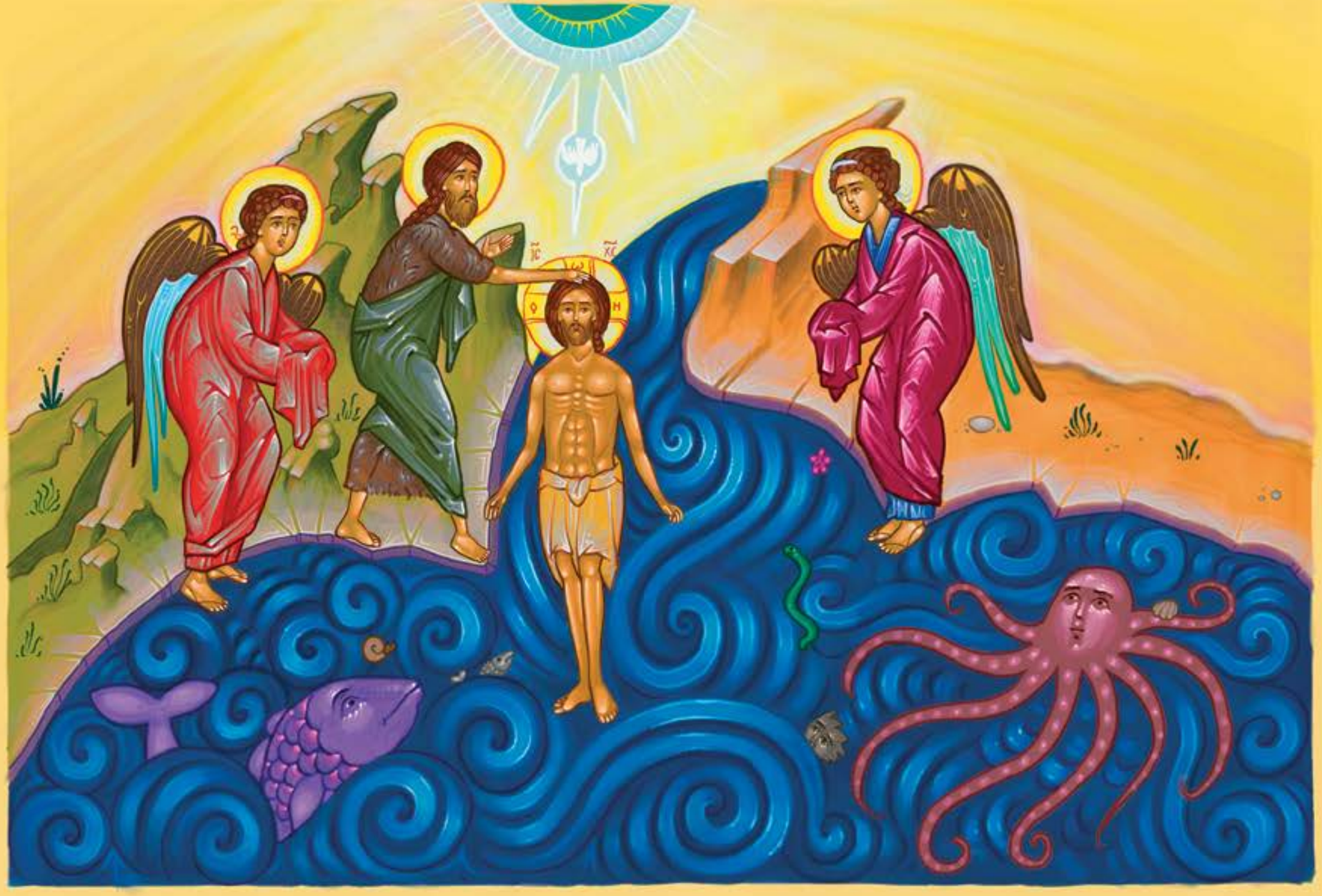
- Eu sunt Contesa de Perlăbleu. Binecuvântați!

- Binecuvântat este Hristos, Dumnezeul nostru! Fiți binevenită, îi răspunse maica. Cum ați călătorit? Ați reușit să vă trageți sufletul măcar un pic?

- Drumul a fost lung și greu, dar m-am odihnit îndeajuns, mulțumesc lui Dumnezeu. Am învățat să mă nevoiesc în toate, fără să țin seama de obârșia-mi nobilă și de obiceiurile alese deprinse acasă... întocmai cum fac și monahiile. Poate sunteți încă tinere și nu aveți îndeajunsă cercare și iscusință, dar lângă voi se află cu siguranță maici mai în vârstă care vă învață și vă călăuzesc cum să vă întăriți duhovnicește.

- Ah, exclamă maica Macrina, încântată de cuvintele acestui pește minunat pe care Dumnezeu i-l trimisese spre pildă. Văd că înțelepciunea vă încununează și, dacă nu vă deranjează, v-aș ruga să ne spuneți mai multe despre domnia voastră și despre calea vieții voastre, mai cu seamă despre întâmplările la care ați luat parte, despre bunele făptuiri ale sfinților pe care i-ați întâlnit, despre nevoințele tainice ale oamenilor bine-plăcuți lui Dumnezeu care au rămas ascunși ochilor omenești, dar pe care Dumnezeu vi i-a descoperit ca să ne dați mărturie. Căci prima povață pe care am primit-o de la duhovnicul meu a fost să învăț din pildele aflate în viețile sfinților.

- E o mare cinste pentru mine, zise bucuroasă Contesa de Perlăbleu și se scufundă politicoasă în apă pentru a căsca, neobservată de maică.

Sunt născută în Arhipelagul Tuamotu, în sudul Oceanului Pacific. Tatăl meu, Contele Gavrilo, era descendent din stirpea lui Ieremia cel Mare – numit astfel datorită unei întâmplări minunate. În urmă cu multe, multe veacuri, străbunul nostru a fost primul care-a adus apă sfinţită din râul Iordan, cu care-a stropit toţi peştii, vestindu-le despre Dumnezeu, Cel ce dă viaţă veşnică tuturor celor ce cred într-Însul. Cu toate că puteam să trăiesc fără griji în curtea castelului nostru de sub ape, am dorit să ies la suprafaţă. Ştiţi, în adâncul oceanului vedem totul ca-n oglindă şi ca-n ghicitură, pentru că lumina se reflectă în apa tulbure... Dar eu doream să văd lumina faţă către faţă.

Mă încânta să cunosc cu proprii mei ochi toate cele care ni se povestiseră acasă... Doream să colind apele lumii şi eu, ca mulţi din strămoşii mei... Visam să cunosc alţi peşti, să scotocesc prin corăbiile scufundate, să ajung în râuri cu apă dulce, să înot de-a lungul ţărmurilor mărilor... Dar cel mai mult îmi doream să cunosc omul – cea mai de seamă între zidiri – fiinţa pe care Dumnezeu a creat-o după chipul Său şi a hărăzit-o să fie stăpână peste toate celelalte fiinţe. Şi astfel am străbătut multe mări, de la Răsăritul cel îndepărtat până la Apus, de la Miazăzi la Miazănoapte. Am călătorit şi am văzut multe, dar dacă tot vreţi să vă povestesc ceva de suflet folositor, atunci aş alege o istorioară pe care-am auzit-o de la bunica mea, care o auzise de la bunica ei şi tot aşa... până la trei mii de generaţii în urmă! A fost transmisă din neam în neam şi păstrată ca fiind cel mai scump odor al familiei noastre, căci însăşi străbuna Sara a trăit-o şi-a povestit-o întocmai urmaşilor săi, care la rândul lor au scris-o, ca nu cumva să se piardă ceva. Şi iată cum s-au petrecut lucrurile...

Contesa a scos de sub una dintre aripioare un hrisov îngălbenit de vreme, l-a desfăşurat şi-a început să citească istorisirea stră-stră-stră...bunicei sale Sara:

„Povestea începe în zilele tinereții mele, pe când multe războaie crâncene se duceau pentru stăpânirea împărățiilor pământești. Pe-atunci era însă și-un popor care aștepta venirea unei alte Împărății, despre care se spunea că nu va trece niciodată. Acest popor credea într-Unul, adevăratul Dumnezeu și în Împărăția cerurilor cea neclătită. Auzind că din neamul lor se va naște Mântuitorul întregii lumi, m-am îndreptat într-acolo pentru a afla cum pot fi părtașă Împărăției celei veșnice... Dar în viață lucrurile nu se întâmplă întotdeauna așa cum ni le închipuim noi, ci așa cum vrea Dumnezeu.

Și iată de ce. Îndată ce-am intrat în Marea Mediterană, m-am trezit prinsă în niște mreje pescărești și, cât ai zice pește, m-am aflat sus, pe-o corabie, într-un acvariu. Deși îmi pierdusem libertatea, m-am străduit să văd partea bună a întâmplării și i-am mulțumit Domnului că astfel mă găseam la adăpost de multele primejdii care mă pândeau în largul mării. De la geamul cabinei puteam să-i privesc fără teamă pe uriașii pești ce străbăteau marea cu gurile larg deschise, în căutare de pradă.

De-a lungul numeroaselor călătorii, mi-am făcut mulți prieteni cu care-am împărțit mica, dar cocheta cabină în care se afla acvariul meu. Și azi mi-i amintesc cu bucurie pe mulți dintre ei, printre care și-un bătrân marinar din Nord, ce-mi povestea nopți întregi întâmplările pe care le trăise pe întinsul mării, de la naufragii până la luptele cu pirații...